20. För din skull är törspild, Min lycka wißerlig, Gör man som du will, Tro fritt det ångrar dig.

21. Men tänk hwad swar du får, För bandet du upplöst, När du för Guds dom skall stå, Och swara för din brist.

22. Då sjelfwer bäfwar du, För sådant du har gjort, Då tackar jag min Gud, För glädjen jag har spört.

23. Till himmelen dit längtar jag, Der jag får lefwa med behag, Der himlens krona för mig står, Den som jag länge wäntat på.

24. Stor sak säst werlden hatar mig, Det kan ej längre sträcka sig, Att ega werldens gunst och nåd, I werlden finns mång falska råd.

25. Lik som en wattenbubbla skär, Så är det med wår lefnad här, Ty den kan hastigt blåsas ut, Så är det med wår lefnad slut.

26. Som linden alstras och bär löf, Ja innan kort så är jag död, Ty täcka liljor faller af, Så gör och jag uti min graf.

27. Nu slutar jag min korta sång, Jag tror min lifstid blir ej lång, Min lilla wän och engelen, Wi träffas wäl i himmelen.

Den Andra:

Om ren, wid helga klockors ljud, Jag stode i min högtidsskrud, Och säge natt och dimmor fly, Och Söndans sköna morgon gry.

2. Förbi är weckans möda då; Till Ottesången får jag gå Och träffa nära kyrkan den, Som saknat, weckan ut, sin wän.

3. Han står wäl då, på förhand ren, På kyrkobackens brant allen, Och blickar, öfwer träskets längd, På slädornas och folkets mängd.

4. Och jag är den som eftersöks: Och tåget nalkas, skaran öks, Och plötsligt syns jag deribland, Och räcker honom gladt min hand.

5. Nu, muntra syrsa, sjung din sång, Tills pertan brunnit ut en gång, Och jag får gå till sängs igen Och drömma om mitt hjertas wän.

6. Jag sitter här och spinner nu, Och rullan är ej half ännu, Och Gud wet, när jag spunnit ut Och den långa qwäl'n tar slut!

Den Tredje:

Jag huggit tills min kraft förgått, Och hugger om igen, Och yxans stål är hwaßt och godt, Men furun står dock än.

2. Min arm war en gång tung och stark; Nu är den mer ej så, Sen wintern om jag ätit bark Och druckit watten på.

3. I fall min tjenst jag bytte om Och bättre för mig såg. Jag kanske till en herre kom, Som hade bröd af råg.

4. Kanske i närmsta stad jag fann En lön för tro och flit. — Jag tänker ofta så, och kan Dock icke längta dit.

GS 1086

Een nya och wacker

Wärsor.

Den Första:

Swarmed fall jag tröfta mig, &c.

Den Andra:

Om ren, wid helga klockors ljud, &c.

Den Tredje:

Jag huggit tills min kraft &c.

Den Första:

Hwarmed skall jag trösta mig, Utan Herran wißerlig, Fast án tiden görs mig lång, Wántar jag dock slut en gång.

2. Jag hit till werlden födder ár, I stor móda och beswár, Mina föráldrar ringa war, Fattig bád' mor och far.

3. Knappt jag fyllt halffierde ár, Innan olycksbólian swár, Slog upp á mitt lefnads skepp, Blind jag uti werlden gick.

4. Jag nu som flutit af och ann, Noacks dufwa lik förswann, Ner som hon led nód och brist, Kom hon dock till arken sist.

5. Konst och lárdom ár förspildt, Ty mitt ljus ár från mig skildt, Tiden görs mig ganska lung, Ty jag ár en till áren ung.

6. Du som syn och helsan fått, Sundt förnuft och mera godt, Tacka Gud för gáfwor slik, Ár du fattig eller rik.

7. Når du ser ett sádant barn, Som ár plágadt af guds hand, Tánk att det worit lått, Risa dig på samma sátt.

8. Skall jag nu en speget gå, Nu för stora och små, Ack så lått mig wara nójd, Alltid under korset bójd.

9. Ensamt hwad sláhle skall jag hafwa, Om skall forfet bra hwar dag, Under herrans tukt, rans rik, Att jag må deraf bli wis.

10. Skra mig att fánna Gud, Flitigt wandra i hans bud, Tra mitt fors med tálamod, Utgángen blir då wigt god.

11. Fánglet dyrnas wál en ánga, Fángen flypper ur fitt twána, Upp á mörkret blir wál lus, En ánga ut fatrens hus.

12. Jag skall med en förskarad stropp, Med en renom anda opp, Sjunga herran jehovah, Ett ewigt halelujа.

13. Ack jag mig wánnen min, Hwad jag brukt dia emot, Wreban du ur sitt sinn, Á platt förskutit mig.

14. Skall detta blir min lón, Ske trohet som jag bár, Hwem hade detta trodt, Nár du dólt mig så fár.

15. Ej hálles lofwen rátt, Som jag har litit pá, Jag kan på inter fátt, Segrika ock förstá.

16. Hwad wánta má sitt sinn, Det ár lu så omwándt, Att wánnen wánnen min, Det flámmet hiertat mitt.

17. Wren det ej skadar mig, Sór jag så godtrogen war, Jag tánkte all min lid, Ná han wánskap qwar.

18. Nu har du dig omwándt, Nu skiftet du dig, Som du mig alltid fándt, Sin otro spelat fá.

19. Gud ár en domare, Emellan dig och mig, Jan ár en hámnare, Tro du det wisserligt.

Den Andra:

Upp á de hóga Elpernе, Omkring Stallen man kan se, Hanns ingen, ingen tilbare Ná glad, som lina Elvira.

2. Jan lióng, war glad af hiertans grund, Och lefte bort war dag och stund, Och lof om opp, Och gár den ner så herrligt mild?

3. Hinns der en dal, som blomstrar skér, En mo, som tallar bár? Och hon, hvars wallburen ingen blund, Ná glad war lina Elvira.

4. En dag på bergets branta topp, Ná los ten rann ur bárnet upp, Kom Elvira dopptandes hopp, hopp, Och ság sig om i dalen.

5. Och ság i dalens djupa skóta, En flicka mentós, iskt och slr, Som blomma eftet blomma brót, Och stundt sá wackra kransar.

6. Jan tog ett flust och sr'n ett hopp, Och flog kan Elvens hógsta topp, Hatelös tulande galopp, Och skrattar ner i dalen.

Den Tredje:

Ofta sitter der med lösprytt topp Och ser i skón sin blid? Gár solen der så herrligt opp, Och gár den ner så mild?

2. Hinns der en dal, som blomstrar skér, En mo, som tallar bár? Och hon, hvars wallburen ingen blund, Ná glad hvars dar?

3. En dag på bergets branta topp, Ná los ten rann ur bárnet upp, Kom Elvira dopptandes hopp, hopp, Och ság sig om i dalen.

4. Och ság i dalens djupa skóta, En flicka mentós, iskt och slr, Som blomma eftet blomma brót, Och stundt sá wackra kransar.

5. Jan tog ett flust och sr'n ett hopp, Och flog kan Elvens hógsta topp, Hatelös tulande galopp, Och skrattar ner i dalen.

Den Fjerde:

Upp á de hóga Elpernе, Omkring Stallen man kan se, Hanns ingen, ingen tilbare Ná glad, som lina Elvira.

2. Jan lióng, war glad af hiertans grund, Och lefte bort war dag och stund, Och lof om opp, Och gár den ner så herrligt mild?

3. Hinns der en dal, som blomstrar skér, En mo, som tallar bár? Och hon, hvars wallburen ingen blund, Ná glad hvars dar?

4. En dag på bergets branta topp, Ná los ten rann ur bárnet upp, Kom Elvira dopptandes hopp, hopp, Och ság sig om i dalen.

5. Och ság i dalens djupa skóta, En flicka mentós, iskt och slr, Som blomma eftet blomma brót, Och stundt sá wackra kransar.

6. Jan tog ett flust och sr'n ett hopp, Och flog kan Elvens hógsta topp, Hatelös tulande galopp, Och skrattar ner i dalen.

Den Första:

Hwarmed skall jag trösta mig, Utan Herran wißerlig, Fast án tiden görs mig lång, Wántar jag dock slut en gång.

2. Jag hit till werlden födder ár, I stor móda och beswár, Mina föráldrar ringa war, Fattig bád' mor och far.

3. Knappt jag fyllt halffierde ár, Innan olycksbólian swár, Slog upp á mitt lefnads skepp, Blind jag uti werlden gick.

4. Jag nu som flutit af och ann, Noacks dufwa lik förswann, Ner som hon led nód och brist, Kom hon dock till arken sist.

5. Konst och lárdom ár förspildt, Ty mitt ljus ár från mig skildt, Tiden görs mig ganska lung, Ty jag ár en till áren ung.

6. Du som syn och helsan fått, Sundt förnuft och mera godt, Tacka Gud för gáfwor slik, Ár du fattig eller rik.

7. Når du ser ett sádant barn, Som ár plágadt af guds hand, Tánk att det worit lått, Risa dig på samma sátt.

8. Skall jag nu en speget gå, Nu för stora och små, Ack så lått mig wara nójd, Alltid under korset bójd.

Den Femte:

I torpstugans skymning satt nöden så blek Och skrámde små barnen i Julqvällens lek. De klagade: „Moder! ack, glimmande ljus Ju re'n blifwit tända i rikemans hus?

2. Hos oß endast hwirflande drifworna slå Mot fönstret, och snölakan hánga derpå. Så klädde du hyddan, når Far stod på bár, Och fállde, som nu, ock mång sorgelig tár.

3. Ej mera han kommer med bränsle om qvállu, Att sprakande Julbrasan tända på hállu; I snötácka gratwen han sofwer allen. För rikemans barn dukas Julbordet ren. . .

4. Hwart skola wi gá? Ifrán grinden, som förr, Ej Far banar gángstigen fram till wár dörr; Och himlen ár mulen, han ser ej wár nöd. O moder, o moder, gif smábarnen bröd!"

5. Så klagade barnen, tills midnatten klar Sitt stjernljus till ensliga backstugan bar. Då sónko de ner i den mörkaste wrá Och qvidde, så ómkligt, på bádden af strá.

6. På sjukságen sakta med klagande ljud Bad modren en bón till de menlósas Gud: „O,